

A.B. (M)

Αριθμός 1768/2018
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 25 Απριλίου 2018, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Σ. Βιτάλη, Α. Γαλεριανού-Χαλκιαδάκη, Σύμβουλοι, Αγ. Σδράκα, Β. Μόσχου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 29 Οκτωβρίου 2015 αίτηση:

του Προϊσταμένου Δ.Ο.Υ. Ε΄ Θεσσαλονίκης, ο οποίος παρέστη με τον Ιωάννη Αλεξανδράκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά του Σπυρίδωνος Καραβασίλη του Δημητρίου, κατοίκου Θεσσαλονίκης (οδός Τσιμισκή αρ. 11), ο οποίος δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων Προϊστάμενος επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 5991/2014 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Αγ. Σδράκα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον εκπρόσωπο του αναιρεσείοντος Προϊσταμένου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως δεν απαιτείται, κατά νόμο, η καταβολή παραβόλου.

./.

2. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της υπ' αριθμ. 5991/2014 ανέκκλητης αποφάσεως του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, με την οποία, κατ' αποδοχήν προσφυγής του αναιρεσιβλήτου, ακυρώθηκε το από 19.7.2011 εκκαθαριστικό σημείωμα της πρώην Β' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, καθ' ο μέρος αφορούσε τον αναιρεσίβλητο και την επιβολή εις βάρος του έκτακτης οικονομικής εισφοράς δυνάμει του άρθρου 18 του ν.3758/2009, ποσού 1000 ευρώ, οικονομικού έτους 2008.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 2491Δ/31.1.2018 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Θεσσαλονίκης Κωνσταντίνου Κεχαγιά, αντίγραφο της κρινομένης αιτήσεως και της από 11.1.2018 πράξεως της Προέδρου του Β' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, περί ορισμού εισηγητού και δικασίμου, έχουν κοινοποιηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως στον αναιρεσίβλητο. Νομίμως, συνεπώς, συζητείται η υπόθεση, παρά την μη παράσταση του τελευταίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

4. Επειδή, στις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, όπως αυτές ήδη ισχύουν, ορίζεται ότι: «3. Η αίτηση αναίρεσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας... 4. Δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναίρεσεως όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ ...». Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, για το παραδεκτό αιτήσεως αναίρεσεως απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων και των δύο ως άνω παραγράφων, ήτοι και του ελαχίστου ποσού της διαφοράς και των αναφερομένων στην παράγραφο 3 προϋποθέσεων.

5. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 2 του ν. 3900/2010 ορίζεται ότι «Κατ' αποφάσεως διοικητικού δικαστηρίου που κρίνει διάταξη τυπικού

νόμου αντισυνταγματική ή αντίθετη σε άλλη υπερνομοθετική διάταξη, χωρίς το ζήτημα αυτό να έχει κριθεί με προηγούμενη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρεί ενώπιον αυτού, κατά παρέκκλιση από κάθε άλλη διάταξη, αίτηση αναιρέσεως, αν πρόκειται για διαφορά ουσίας...». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, εν όψει και του σκοπού της θεσπίσεώς της, αίτηση περί αναιρέσεως αποφάσεως διοικητικού δικαστηρίου, η οποία ασκείται, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 3900/2010, κατά παρέκκλιση από κάθε άλλη διάταξη, χωρεί μόνον σε περίπτωση κατά την οποία η απόφαση του διοικητικού δικαστηρίου διαλαμβάνει ρητή και απερίφραστη σκέψη σχετικά με αντίθεση διατάξεως τυπικού νόμου προς το Σύνταγμα ή άλλη υπερνομοθετική διάταξη, χωρίς το ζήτημα αυτό να έχει κριθεί με προηγούμενη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 2177/2011 7μ., 434, 236, 188/2011 σε Συμβούλιο).

6. Επειδή, σύμφωνα με το σχετικό σημείωμα της φορολογικής αρχής το αμφισβητούμενο ποσό της διαφοράς ανέρχεται σε 1.000 ευρώ, ήτοι υπολείπεται των 40.000 ευρώ, και, ως εκ τούτου, δεν επιτρέπεται εν προκειμένω, η άσκηση αιτήσεως αναιρέσεως. Με το αναιρετήριο το Δημόσιο ισχυρίζεται ότι η κρινόμενη αίτηση ασκείται, πάντως, παραδεκτώς, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 3900/2010, εφόσον η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει κρίση περί αντισυνταγματικότητας διατάξεως τυπικού νόμου. Πράγματι, το δικάσαν διοικητικό πρωτοδικείο, κάνοντας δεκτό σχετικό λόγο της προσφυγής του αναιρεσιβλήτου, έκρινε ότι, κατά παράβαση των αρχών της φορολογικής ισότητας και δικαιοσύνης και σε αντίθεση προς την πρόσφορη και εύλογη μέθοδο της προοδευτικώς αύξουσας φορολογίας οι διατάξεις του άρθρου 18 του ν. 3758/2009 σε οριακές περιπτώσεις αντιβαίνουν στην αρχή της ισότητας του άρθρου 4 παρ. 1, 2 και ειδικότερα της φορολογικής ισότητας του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος. Για το ζήτημα δε αυτό, όπως δέχεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δεν περιελήφθη σχετική κρίση στην απόφαση της Ολομελείας 1685/2013 του Συμβουλίου της Επικρατείας,

όπως προκύπτει από την σκέψη 15 αυτής, διότι δεν σχετιζόταν με την κρινόμενη εκείνη διαφορά. Ο ανωτέρω ισχυρισμός του Δημοσίου είναι βάσιμος, δοθέντος ότι, όπως και κατωτέρω εκτίθεται, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει την ως άνω ρητή και απερίφραστη κρίση περί αντιθέσεως της πιο πάνω διατάξεως του άρθρου 18 του νόμου 3758/2009 στο Σύνταγμα, κατά το μέρος εκείνο που προβλέπει σύστημα καθορισμού του ύψους της επίδικης έκτακτης εισφοράς ανά κλιμάκιο εισοδήματος, η εφαρμογή του οποίου στα όρια των προβλεπομένων κλιμακίων έχει, κατά το δικάσαν δικαστήριο, ως αποτέλεσμα την άνιση και δυσανάλογη αντιμετώπιση ουσιωδώς ομοίων κατηγοριών, όπως εν προκειμένω, όπου ο αναιρεσίβλητος με εισόδημα 60.386,13 ευρώ επιβαρύνεται με έκτακτη εισφορά 1000 ευρώ, ενώ φορολογούμενος με εισόδημα 60.000 ευρώ δεν επιβαρύνεται από την έκτακτη αυτή εισφορά. Περαιτέρω, κατά τον χρόνο ασκήσεως της κρινομένης αιτήσεως δεν υφίστατο σχετική νομολογία, ειδικώς ως προς το ζήτημα αυτό. Για τον λόγο, συνεπώς, αυτό, η κρινόμενη αίτηση ασκείται, κατά την ως άνω διάταξη, παραδεκτώς και είναι εξεταστέα περαιτέρω.

7. Επειδή, στο ανωτέρω άρθρο 18 του ν. 3758/2009 («Εταιρείες Ενημέρωσης οφειλετών για ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις και άλλες διατάξεις», Α' 68/5.5.2009), υπό τον τίτλο «Έκτακτη Οικονομική Εισφορά», ορίζονται τα εξής: 1.α. Επιβάλλεται έκτακτη εφάπαξ εισφορά στο εισόδημα των φυσικών προσώπων που φορολογούνται κατά τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 2 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (ν. 2238/1994), καθώς και στο εισόδημα σχολάζουσας κληρονομιάς. Επίσης στο εισόδημα των φυσικών προσώπων τα οποία φορολογούνται με βάση τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ζ' Ψηφίσματος του έτους 1975 (ΦΕΚ 23 Α'). β. Για την επιβολή της εισφοράς λαμβάνεται υπόψη το συνολικό καθαρό εισόδημα, πραγματικό ή τεκμαρτό, φορολογούμενο ή απαλλασσόμενο του φυσικού προσώπου ή της σχολάζουσας κληρονομιάς των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος του

οικονομικού έτους 2008 εφόσον αυτό είναι εξήντα χιλιάδες ευρώ (60.000 €) και άνω. γ. Για την εξεύρεση του συνολικού εισοδήματος δεν προσμετρούνται τα εισοδήματα της παραγράφου 1 του άρθρου 14 και της περίπτωσης γ' της παραγράφου 4 του άρθρου 45 του Κ.Φ.Ε. 2. Η έκτακτη εφάπαξ εισφορά καθορίζεται στο ποσό των χιλίων ευρώ (1.000 €) για ετήσιο συνολικό ατομικό εισόδημα από εξήντα χιλιάδες ένα ευρώ (60.001 €) έως ογδόντα χιλιάδες ευρώ (80.000 €), στο ποσό των δύο χιλιάδων ευρώ (2.000 €) για εισόδημα από ογδόντα χιλιάδες ένα ευρώ (80.001 €) έως εκατό χιλιάδες ευρώ (100.000 €), στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000 €) για εισόδημα από εκατό χιλιάδες ένα ευρώ (100.001 €) έως εκατόν πενήντα χιλιάδες ευρώ (150.000 €), στο ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 €) για εισόδημα από εκατόν πενήντα χιλιάδες ένα ευρώ (150.001 €) έως τριακόσιες χιλιάδες ευρώ (300.000 €), στο ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000 €) για εισόδημα από τριακόσιες χιλιάδες ένα ευρώ (300.001 €) έως πεντακόσιες χιλιάδες ευρώ (500.000 €), στο ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων ευρώ (15.000 €) για εισόδημα από πεντακόσιες χιλιάδες ένα ευρώ (500.001 €) έως εφτακόσιες χιλιάδες ευρώ (700.000 €), στο ποσό των είκοσι χιλιάδων ευρώ (20.000 €) για εισόδημα από εφτακόσιες χιλιάδες ένα (700.001 €) έως εννιακόσιες χιλιάδες ευρώ (900.000 €) και στο ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων ευρώ (25.000 €) για εισόδημα άνω των εννιακοσίων χιλιάδων ένα ευρώ (900.001 €). 3.α. Η εισφορά του παρόντος βεβαιώνεται οίκοθεν από τον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας που είναι αρμόδιος για τη φορολογία του φυσικού προσώπου ή της σχολάζουσας κληρονομιάς με βάση τους τίτλους βεβαίωσης που αναφέρονται στην παράγραφο 1 του άρθρου 74 του Κ.Φ.Ε. β. Για τον υπολογισμό της εισφοράς εκδίδεται εκκαθαριστικό σημείωμα, αντίγραφο του οποίου αποστέλλεται στον υπόχρεο. γ. Η προθεσμία άσκησης της προσφυγής ή υποβολής αίτησης για διοικητική επίλυση της διαφοράς, καθώς και η άσκηση της προσφυγής ενώπιον του αρμόδιου διοικητικού πρωτοδικείου, δεν αναστέλλει τη βεβαίωση και την

είσπραξη της οφειλής που βεβαιώνεται κατά τις διατάξεις της παραγράφου 1. δ. Οι διατάξεις των άρθρων 66, 67, 68, 69, 70, 71, 74, 75, 84 και 85 του Κ.Φ.Ε., καθώς και του ν. 2717/1999 (ΦΕΚ 97 Α'), όπως ισχύουν, εφαρμόζονται αναλόγως και για την επιβολή αυτής της εισφοράς, επιφυλασσομένων όσων ορίζονται στις προηγούμενες παραγράφους. Η εισφορά που προκύπτει μετά από έλεγχο που διενεργείται από τον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας μπορεί να επιβάλλεται και με το οικείο φύλλο ελέγχου της φορολογίας εισοδήματος. 4.α. Η εισφορά που επιβάλλεται με αυτόν το νόμο καταβάλλεται σε τρεις (3) ίσες διμηνιαίες δόσεις [...] β. Υπόχρεος σε καταβολή της εισφοράς είναι το φυσικό πρόσωπο στο όνομα του οποίου βεβαιώνεται αυτή. [...]

8. Επειδή, με την 1685/2013 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η κατά τις διατάξεις του ν. 3758/2009 έκτακτη οικονομική εισφορά επιβλήθηκε ως μέτρο αναγκαίο για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, έτσι ώστε να συνεισφέρουν περισσότερο τα υψηλότερα εισοδήματα, το δε ύψος της καθορίζεται σε συγκεκριμένα ποσά που βαίνουν αυξανόμενα σε αντιστοιχία με κλιμάκια υψηλών πράγματι (άνω των 60.000 ευρώ) καθαρών εισοδημάτων. Περαιτέρω, κρίθηκε ότι κατά το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζεται η αρχή της φορολογικής ισότητας και της καθολικότητας του φόρου, δεν αποκλείεται η διαφορετική φορολογική μεταχείριση κατηγοριών φορολογουμένων, εφ' όσον η μεταχείριση αυτή δεν είναι αυθαίρετη αλλά στηρίζεται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια ανταποκρινόμενα στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κατηγορίας, ενόψει και των εκάστοτε κοινωνικοοικονομικών συνθηκών. Παρέχεται δε ευρεία σχετική ευχέρεια στον κοινό νομοθέτη να διαμορφώνει το κατάλληλο, κατά την εκτίμησή του, φορολογικό σύστημα (αυτόθι νομολογία ΣτΕ 4354/1985, 1135/1991, επταμ., 3423/1991, 444/1995, επταμ., 2974/2001, επταμ. 3485/2007 κ.ά.). Υπό τα δεδομένα δε αυτά, κρίθηκε με την ως άνω απόφαση της Ολομελείας, ότι το εν λόγω

κριτήριο δεν παρίσταται απρόσφορο ούτε αντίθετο με την αρχή της φοροδοτικής ικανότητας και δεν αντίκειται, συνεπώς, στο Σύνταγμα. Περαιτέρω, στην σκέψη 15 της ως άνω αποφάσεως κρίθηκε ότι στο πλαίσιο της κατ' άρθρ. 4 παρ. 5 του Συντάγματος ευρείας ευχέρειας του νομοθέτη να θεσπίζει φορολογικές ρυθμίσεις σε συνάρτηση με τη φοροδοτική ικανότητα των φορολογουμένων, είναι, κατ' αρχήν, συνταγματικώς ανεκτό το προβλεπόμενο στην ανωτέρω διάταξη του άρθρου 18 παρ. 2 του ν. 3758/2009 σύστημα καθορισμού του ύψους της επίδικης έκτακτης εισφοράς ανά κλιμάκιο εισοδήματος, με το ποσό της εισφοράς να αυξάνει κατά τη μετάβαση από χαμηλότερο σε υψηλότερο κλιμάκιο. Εν συνεχεία, απέρριψε λόγο αναιρέσεως, με τον οποίον προεβάλλετο ότι η εφαρμογή της εν λόγω διάταξης στα όρια των προβλεπόμενων κλιμακίων έχει ως αποτέλεσμα να καταλείπεται μετά τη φορολογία μεγαλύτερου εισοδήματος, διαθέσιμο ποσόν μικρότερο του καταλειπομένου μετά τη φορολόγηση μικρότερου εισοδήματος και ότι, ως εκ τούτου, επέρχεται «ανισότητα της δημοσιονομικής θυσίας», προεχόντως, διότι δεν προεβάλλετο από τον τότε αναιρεσείοντα ότι η φορολόγηση του εισοδήματός του συνιστούσε τέτοια περίπτωση.

9. Επειδή, το άρθρο 4 του Συντάγματος ορίζει στη μεν παράγραφο 1 ότι: «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου» και στη παράγραφο 5 ότι: «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους». Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό με το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, συνάγεται ότι ο νομοθέτης είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερος να καθορίζει τις διάφορες μορφές των οικονομικών επιβαρύνσεων για τη δημιουργία δημοσίων εσόδων προς κάλυψη των δαπανών του Κράτους, που δύνανται να επιβληθούν στους βαρυνόμενους πολίτες με διάφορους τρόπους. Περιορίζεται, όμως, από ορισμένες γενικές αρχές, με τις οποίες επιδιώκεται από τον συνταγματικό νομοθέτη η πραγμάτωση των κανόνων της φορολογικής δικαιοσύνης και του κράτους δικαίου γενικότερα. Οι αρχές αυτές είναι,

συγκεκριμένα, η καθολικότητα της επιβάρυνσης και η ισότητα αυτής έναντι των βαρυνομένων, εξειδικευόμενη με τον, κατ' αρχήν, βάσει ορισμένης φοροδοτικής ικανότητας, καθορισμό του φορολογικού βάρους, το οποίο, πάντως, επιβάλλεται επί συγκεκριμένης και εξ αντικειμένου οριζόμενης φορολογητέας ύλης, σύμφωνα με το άρθρο 78 (παρ. 1) του Συντάγματος. Κατά την έννοια δε των ίδιων ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (βλ. ΣτΕ 2809/2017, Ολομ. 2563/2015, Ολομ. 2527/2013 κ.ά.). Από τις ως άνω διατάξεις του Συντάγματος συνάγεται επίσης ότι ο νομοθέτης έχει ευρεία ευχέρεια να διαμορφώνει εκάστοτε το οικείο φορολογικό σύστημα, πάντοτε, όμως, υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικές ρυθμίσεις γίνονται βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων, καθώς και να φορολογεί ή να μη φορολογεί ορισμένη ύλη, εκτιμώντας τις εκάστοτε κρατούσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες (πρβλ. ΣτΕ 2809/2017, Ολομ. 2563/2015, Ολομ. 1972/2012 κ.ά.). Ειδικότερα, είναι, κατ' αρχήν, συνταγματικώς ανεκτή η επιβολή έκτακτης εισφοράς, όπως η επίδικη, με πρόβλεψη καταβολής εφ' άπαξ ποσού ανά προβλεπόμενο κλιμάκιο εισοδήματος, στο πλαίσιο δε αυτό ο φορολογικός νομοθέτης έχει ευρεία ευχέρεια καθορισμού του αριθμού των κλιμακίων, του ποσού εισοδήματος στο οποίο αφορά καθένα από τα κλιμάκια αυτά και του αντίστοιχα επιβαλλόμενου ποσού έκτακτης εισφοράς (πρβλ. ΣτΕ 2809/2017). Εξάλλου, ο καθορισμός του ποσού των 60.001 ευρώ ως του κατωτάτου ορίου πέραν του οποίου και μόνον επιβάλλεται η επίμαχη εισφορά και ο καθορισμός αυτής σε συγκεκριμένο ποσό για κάθε κλιμάκιο εισοδήματος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση υπερβαίνει τα όρια της ως άνω ευχέρειας του νομοθέτη. Συνεπώς, δεν αντίκειται στο

άρθρο 4 (παρ. 5) του Συντάγματος η πρόβλεψη με το άρθρο 18 παρ. 2 του ν. 3758/2009 επιβολής έκτακτης εισφοράς 1.000 ευρώ για ετήσιο συνολικό ατομικό εισόδημα από 60.001 έως 80.000 ευρώ και, ως εκ τούτου, η περί του αντιθέτου κρίση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι νόμιμη, όπως βασίμως προβάλλει το αναιρεσείον Δημόσιο. Επομένως, η κρινομένη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και η προσβαλλομένη απόφαση να αναιρεθεί, η δε υπόθεση που δεν χρήζει διευκρινίσεως κατά το πραγματικό κρατείται από το παρόν Δικαστήριο, το οποίο δικάζει την προσφυγή του αναιρεσιβλήτου και την απορρίπτει.

10. Επειδή, το Δικαστήριο, εκτιμώντας τις περιστάσεις, απαλλάσσει τον αναιρεσίβλητο από την καταβολή της δικαστικής δαπάνης τόσο για την κατ' αναίρεση δίκη όσο και για την ουσιαστική δίκη (άρθρο 39 παρ. 1 π.δ. 18/1989 και 275 παρ. 1 του ν.2717/1999 «Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας» Α' 97) (ΣΤΕ: 2009/2016).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση.

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 5991/2014 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Διακρατεί και δικάζει την προσφυγή.

Απορρίπτει την προσφυγή.

Απαλλάσσει τον αναιρεσίβλητο από την δικαστική δαπάνη τόσο της αναιρετικής όσο και της ουσιαστικής δίκης.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 3 Μαΐου 2018 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2018.

Η Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Η Γραμματέας

Ε. Σάρπ

Α. Ζυγουρίτσα